

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. Christus reviviscens vicit crocodilum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Luc. cap. 23.
vers. 21.
Modus
triplicis
victoris
vincendi
1. Mūndum
vincimus
contem-
nendo.

Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.

Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.

Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.

Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.

Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.
Luc. cap. 23.
vers. 21.

sterneret; hinc illi rugitus terrifici: *Crucifige, Crucifige.* Et occurrit ei, quanto potuit impetu: nam hoc unum egit, ut Christum in crucem raperet. Eō Phariseos, Pontifices, Judæos, Romanos, iudices iniquissimos, ipsos etiam Christi discipulos concitārat, ut quem suis unguibus destinasset, perderet. At Samson noster leonem hunc lævissimum velut hœdulum discerpit, nihil omnino habens in manu. Hic olim Samson dextrā gerebat, ignes, gladium, aquas, serpentes, fulmina, grandines, quibus noxios feriebat. Jam verō penitus incermis, nec ullum teli genus præferens, ligari sibi manus permisit, & tamen vicit; vicit bonus ille Jes vs, ostenditque nobis modum triplicis istius hostis vincendi.

I. Mundum vincimus *Contemnendo.* Qui mundi falsa iudicia, vanos sermones, impia vasa metuit, iam pæne victus est. Hæc acer bellator spernit omnia. Eleazar ad regium elephantum propeans interfecit à dextris & à sinistris obvium quemque. Ita nos tot vanas considerationes, tot inania terribila impavidi proteramus. Sed mundus, iniquus, totā mole sua in me ruet, & opprimit me. Ruat & opprimat; invito non nocebit. Nam Eusebio Emiseno teste, *Dejectione proficisci, occasio fit triumphi.* Contemptu mundus vincitur. Contemne mandum, & vicitur mundum.

II. Diabolum vincimus *Resistendo.* Eō Jacobi Apostoli hortatus spectat: *Resistite diabolo, & fugiet à vobis.* Adversus eadæmonem Christus imperterritā patientiā pugnavit. Post triplicem orationem in horto versus ad lios, *Surgite, ait, camus.* Et hostibus jam jam invalaris, *Hac est, inquit, hora vestra, & potestas tenebrarum: prehēdite, vincite, ducite.* Cum Petrus ab ipso audisset Christum Hierosolymis occidendum, magno in Magistrum affectu, *Abstine à te Domine, agebat, non erit tibi hoc.* Cui Christus: *Vade post me sarana, scandaalumes tibi: quia non sapit ea que Dei sunt, sed ea que hominum.* Hæc diaboli sunt molimina. Nos absterere nititur à generosa malorum persequente. Cum dolus non succedit, viā parat, & hostiā multitudine timidiores cogitat opprimere. Resistite; & victus est adversarius. Hic verus illud verissimum:

Audere, pars potissima est victoria.
III. Mortem vincimus *Non vincendo, sed moriendo.* Eusebius Emisenus quem dixi, hæc vincendi artem commōstrans, *Dabit in se, inquit, infirmitas fortitudinem, lassus palmam, ruma victoriam.* A morte Christus configi se passus cecidit, sed cadendo vicit. Cum præcis hic liceret dicere:

Plerumque vincunt, vitam qui minime æstimant.
Mortem non timere, est mortem vincere, & suo sepeliri triumpho. Christus jam acturus animam, *Pater, inquit, in manus tuas commendo spiritum meum.* Et hæc dicens expiravit. Nos ipsos nostraque omnia divina voluntati atque providentiæ quā integerrimè committamus, & illam ineluctabilem horam non formidabimus. Cadendo furgimus. Mors vincitur non vincendo.

§. III. Christus reviviscens vicit crocodilum.

Cum crocodilus cibo piscium, aut humanæ carnis, cujus est appetentissimus, jam satur, ad somnum se componit in litore, avis parva, quæ Trochilos ibi vocatur, rex avium in Italiā, exporrectam belluam ad hiandum invitat, pabuli sui gratiā. Nam (uti Elianus & Plinius testantur) primū os ejus assultim purgans, mox dentes & intus fauces quoque ad hanc scabendi dulcedinem maximè parulas oberat. In hac voluptate crocodilum somno pressum conspicatus ichneumon* serpens, per eadem fauces ut telum aliquid immisissus, alvum erodit. Quis ichneumonem alvo crocodili merum conspiciens, non putet victum & ablorptum: sed hæc callidi serpentis est victoria, dum hostis faucibus glutitur, hostem perimit. Ita mors planè Christum glutit, sed ita quoque victoriam amisit. Serpenti

se Christus conferens, *Sicut Moyses exaltavit serpentem, ait, in deserto, ita exaltari oportet filium hominis.* Capitalissimus Christi hostis mors. Nec mirum. Christus se vitam affirmans, *Ego sum, inquit, Veritas, & Vita.* Quid novi, gravissimis odiis mortem & vitam dissidere? Ichneumon, quod dicti scriptores memorant, cum crocodilo prælium ingressus, mergit se limo sapius, siccatque sole: n. ox ut pluribus se coris, horicavit, in dimicatione pergit. Christus corpore humano teus, sed & limo merfus tot ludibriorum & execranda crucis, *infixus sum,* inquit, *in limo profundi.* Ita loticatus miseris humanis in hoitem pugnavit, quem & vicit. *Vbi est mors victoria tua, ubi est mors stimulus tuus?* Ecclesia ob victoriam hanc Christi lætissima, canat: *Qui mortem nostram moriendo destruxit, & vitam resurgendo reparavit.* Eadem etiam agendo gratias, ita precatur: *Deus, qui per Virginem tuam, æternitatis nobis aditum devictā morte referisti, vota nostra, qua preveniendo aspiras, etiam adjuvando proficere.*

Sed dicas: Quomodo mors victa est? *Omnes morimur, & quasi aque dilabimur in terram, que non revertuntur.* Hinc rectè quærimus cum Plate *Quis est homo, qui vivet, & non videbit mortem?* Aufcultā, mi homo, in capita conferam responsum.

I. Morte non ita vicit Christus, ne in moriamur amplius: jus suum morti non abstulit, tyrannidem ejus infregit. Nam ante Christi cum morte congressam nullus mortuorum ad vitæ principium potuit evolare. Frustrā erat dicere: Mortem obii, debitum persolvi, finite nunc ad conditorem meum rectā proficiscar. Deum desiderare videre. Incallum hæc jactabantur. Mortis imperium & tyrannos omnes omnino quos jugulavit, ad inferiora terræ milit, velut æternæ mortis reos. In ponte dejici, tolerabile videri poterat, è ponte in aquas præcipitari, rigidum. Atqui hoc ante Domini mortem fiebat. Nunc tantum in ponte dejicimur; momento spiritus à labe purus ad conditorem subvolat, Angelorum medius Deum intuetur, vix à corpore abijt animus, & inter cælestes numeratur. Ita Christus devictā morte æternitatis nobis aditum referavit.

II. Prærogativa mortuos ad vitam revocandi multo amplior est in lege novā quā in præcā, in Ecclesiā quā in synagoga.

Ruffinus Aquilejensis memorat, ad Macarium senioreni Ægyptium venisse Hieracitam, pravæ religionis hominem. Hic ubi plurimos loquendi arte turbasset, Macarium etiam suis officiis ausus est invadere, & de fidei scitis audacissimè disserere. Restitit vir sanctus, ut potuit. At homo vaser simplicem senis dictionem argumentatione callidā elisit. Macarius ad tantum auditorum fidem periclitari animadvertens, *Quid opus, inquit, verbis contendere? exeamus ad sepulchretum, & cui Deus concesserit ad vitam evocare mortuum è tumulo, ejus religionem asseremus veram.* Place omnibus fiducia plena sponso. Egrediuntur ad sepultos. Hieracitam Macarius hortatur, ut in suæ religionis demonstrationem è sepulchro jubeat prodire mortuum. Cui adversarius, Tu, inquit, tuā sponso provocasti me; tu prior defunctum evoca. Macarius ergo in genua ruens, ingenti fiducia precatus est. Ad finem precum oculis cælo elatis, *Mi Deus, inquit, quis è nobis duobus veram fidem teneat, ostende hoc mortuo in vitam redacto.* Et cum dicto hominem illic non ita pridem sepulchrum evocavit nomine. Ad humanam vocem obsequentissimus mortuus mox respondit, & amotā tumuli mole, præsentium oculis se vivum stitit. Adversarius prodigiotam luculento victus in fugam se vertit.

Hæc gratiā à mortis victore Christo pluribus in nova lege concessa. Turonensis præsul Marinius, Ecclesiā teste, tres mortuos ad vitam revocavit. Totidem beatus Dominicus Caloganus, eodem testimonio laudatissimus, sanctæ familiæ parens, Franciscus Xaverius Indiarum

Luc. cap. 3.
vers. 14.
Idem
vers. 6.
Ps. 66. v. 3.
1. Cor. 15.
vers. 55.

Reg. 1. 14.
vers. 14.
Ps. 88.
vers. 49.

Christus
nō abstulit
jus suum
morti, sed
tyranni-
dem ejus
infregit.

Prærogati-
va mor-
tuos ad vi-
tam revo-
candi am-
plior est in
lege novā
quā in
præcā,
Ruffin. c. 8.
mibi p. 480.
apud Ros-
veyd.

Et in lege
novā plu-
ribus con-
cessa.
A quā triū
mortuorum
susceptor
magis
appellatur.

diarum Apostolus, viginti quatuor defunctos vitæ restituit. Taceo complures alios è Divorum tabulis jam notos.

Hæc mortis victoria in adversis summo est solatio.

Tob. cap. 19. vers. 25.

Ibid. v. 27.

Ad omnem virtutem actionem extimulat.

1. Cor. c. 15. v. 57. & 58.

* Nos monet ut quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus.

Joan. cap. 11. vers. 44. Idem c. 20. v. 6. & 7.

Matt. c. 27. vers. 52.

III. Hæc mortis victoria summo est solatio in adversis planè omnibus. Job veribus scaturiens, carnis jam corrosis, omni pecore abactò, liberis ruinà domus obrutis, vix jam ossibus hærentibus spirans cadaver, animà in corpore uleroso & in extremis pæne labris malè morante, in fimo velut in sepulchro compositus, canit tamen: Scio, quòd Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terrâ surrecturus sum. Spes ista sic exhilarat, ut qui verus Christi amicus est, totum fellis dolium exhautiat, nec querelarum aut impatientiæ quidquam prodat: nam illud inter lacrymas lætus canit: Scio, quòd Redemptor meus vivit: Quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspecturi sunt, & non alius. Reposita est hæc spes mea in sinu meo. Nos quidem, quanta Jobus, vix unquam patimur, nihilominus eandem Jobi spem in sinu repositam habemus: Scimus, quia Redemptor noster vivit, & nos de terrâ denuò surrecturi sumus. Ita licet nobis quotidie honoris, pecuniæ, valetudinis, virium, vitæ aliquid defluat; non refert, redibit vita, & cum eâ bona omnia. Mors victa est. Deicere nos potest in ponte, præcipitare in aquas non potest, nisi volentes.

IV. Victoria hæc Mortis ad omnem virtutis actionem extimulat. Cùm Paulus resurrectionis mysterium argumentis compluribus affirmasset, addit excitandis ad virtutem Christianis: Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum JESUM Christum. Itaque fratres mei dilecti, stabiles estote & immobiles, abundantes in opere Domini semper, scientes, quòd labor vester non est inanis in Domino. Quòd si quis ad eò sibi parcat, viam ad cælum nimis arctam & arduam peratur, hære ac quiescere ubique velit, uti pigri viatores solent, ne quæso fidem ac spem Resurrectionis jactet. Nec credit iste, nec sperat, nisi forsitan fide mortuà, spe vanâ. Qui reditum in vitam fide vivâ, spe certâ opperitur, et si orbis universi jacturam faciat, Quantillum est, ait, quod perdidit: redibunt hæc omnia, & nos cum illis. Quid enim sunt caduca hæc omnia, nisi umbra, non plaudentis manus sibi digna? Perierint peritura; quid meâ interest modò mihi non pereat cælum. Unum atque unicum damnatum est æternam vitam perdere. Cetera trivilitium sunt & somnium. Et licet via ad cælum confragosa sit & aspera, non refert, pergamus impigro pede, scientes quòd labor noster non est inanis in Domino.

V. Hæc mortis victoria hoc ipsum idemridem monet, quod Paulus clamat: Ve quomodo Christus surrexit: à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus. Hoc scientes, quia vetus homo noster simul crucifixus est, ut destruat corpus peccati, ut ultra non sit viamus peccato. Hic nobis ad istam mortis victoriam quæstio duplex nascitur. Prima: Cur Lazarus resurrexit cum sudario, Joanne teste, & statim profuit, qui fuerat mortuus, & facies illius sudario erat ligata. At verò Christus sudarium reliquit in sepulchro. Nam, eodem teste, venit Simon Petrus, & introivit in monumentum, & vidit linteamina posita, & sudarium, quod fuerat supra caput ejus non cum linteamibus positum, sed separatim involutum in unum locum. Hæc prima quæstio. Altera: Cur hoc ipso tempore hujus victoriæ monumenta sint aperta, Matthæo teste: Et monumenta aperta sunt, & multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Utrique quæstioni respondebimus.

§. IV. Cur Lazarus cum sudario, Christus sine illo prodierit è tumulo.

ERgo Lazarus cum sudario, sine illo Christus è sepulchro prodit. Ægypti prorex Josephus iconicum Christi simulacrû tam in aliis multis quàm etiam in isto. Ab herà Joseph non malà vi teneretur pallium reliquit. Nam, quod sacer historicus prodit, Relicto in manu ejus

Gen. c. 39. vers. 12.

pallio fugit, & egressus est foras. Hæc Eusebius Emisensis expendens: Joseph, inquit, detinetur à muliere, Christus à morte; Joseph pallio relicto aufugit, Christus linteamina in sepulchro reliquit, & exsurrexit. Non ita Lazarus prodians è sepulchro cum sudario, quod Christus reliquit, & Angelus monstravit. Nec id mysterio vacat. Christus resurrexit non moriturus amplius, immortalis æternû. Lazarus morti subiectus, ite unquam moriturus, secum fert sudarium.

Si quando classicus remex tritemi exeat, sibi aliquid de foro præstinaturus, compedum aut catenæ partem pede trahit. Quod certè argumento est, cum à scabio & transtris non esse liberum. Ita velit nolit, ad trahendum remum ipsi est redeundum. Ita & Lazarus è tumulo prodit, sed secum lintas, sudarium, lodicem mortuale trahit, ut ipse aliq; omnes nôrint esse mortis subditum, spectare ad maris mortui remum, sapadapilâ denuò claudendum. At verò Christus sine sudario emergit tumulo, solutissimus, liberrimus ab omni mortis vinculo. Gratulatur Paulus, & sacro apostolatu, Scientes, inquit, quòd Christus resurgens ex mortuis jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur. Quòd enim mortuus est, peccato mortuus est: quòd autem vivit, vivit Deo.

Nec Christus tantum immortalis, sed & Christi sudarium inter ipsos etiam ignes immortalitatem prætulit. Mahulias Sarracenorum Princeps, quod Beda & Baronius narrat, hoc ipsum, quod diximus, sudarium octo pedes longum habuit: ut autem exploraret quàm certâ id fide esset, in ignem conjici præcepit. At illud ex igne in aëra se librans, & aliquamdiu velut placidissimè volans in alto cunctabundum hæsit, demum centenibus punctis in præsentis cœlestis Christiani brachia tranquillo motu se demisit. Prodigium tot testatum oculis, quorû spectatum.

Porro alterum sudarium, cui cruenta Christi facies impressa, in supremo illo itinere maestissimo Veronicæ relictum est. Hæc matrona civis Solymæa Christi discipula, Magistri ultimos labores miserata, hoc munus à mortuo Domino, ut supra demonstratum est, accepit. Perinde si dixisset Christus: Hoc donarium hæredes sequitur. Testimonia cruciatuum meorum habeant Christiani. Hi nôrunt quantæ molis, quanti & sudoris fuerit, hominem æternæ mortis reum redimere. Penes Christianos ergo mea sint sudaria. Quocirca Christus Dominus sine sudario, Lazarus cum illo ad vivos rediit, ut luculentum esset discrimen inter Lazarum resurgentem, sed denuò moriturum, & Christum mortis victorè, immortalitate supra omnes beatissimâ coronatum.

§. V. Quid mysterii fuerit, moriente Christo tumulos referari.

ALTERa erat quæstio: Quid mysterii, tumulos referari. Ex Matthæo discimus. Et monumenta aperta sunt, & multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Sed an non major fuisset gloria Resurgentis Christi, solum resurgere? Itais aliquoties minatus, Væ, inquit, qui prædaveris, nômne & ipse prædaberis? Non est in orbe prædo similis mortis rapit ea omnibus omnia, terrâ manibusque, menduculos & reges juxrà habet, & istos & illos peræquè spoliât, petasos & diademata, ligones & scæptas eadem mergit foveâ. Mors orbis expilator & prædo, nemini non horribilis, nullum unquam se fortio-rem invasit, nisi illum unum atque unicum cruci suffixum. Væ tibi, mors rapacissima, quæ ab orbe condito innumera commisit furta, quæ tot milliones hominum spoliâsti vitâ. Immanis bellua, quæ nescit parcere, doctos, indoctos; pauperes, opulentos; debiles, robustos; juvenes, adultos; senes, pueros, infantes, decrepitos sine delectu, vi pari abripit: omnes quos unquam vidimus, omnes de quibus aliquid audimus aut legimus, & quantula ea pars hominum est quam nôsse possumus;